

Ἱστορίες μιᾶς πόλεως

«Μέσα στὸ ὑγρὸ σκότος τοῦ πλουστιαριοῦ ἄρχισα νὰ ζωγραφίζω. Καλοκαιρινὲς μέρες γεμάτες ἀνυπόφορες ζέστες, τὸ πιὸ δροσερὸ μέρος. Ἐνα τεράστιο καζάνι ἀπὸ κεραμικὴ — κάτω ἢ φωτιά γιὰ νὰ ζεσταίνῃ τὸ νερό. Ἐκεῖ μέσα τὸ κορμὶ φάνταζε σ' ὄλο του τὸ μεγαλεῖο μέσα στὸ μισοσκόταδο ἔλαμπε τὸ περίγραμμα. Οἱ σκάφες ἦταν τὸ ἠχεῖο τῆς φωνῆς...». Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, ὁ Ἀλέκος Φασιανὸς πρὶν φύγῃ ξανά γιὰ τὸ Παρίσι, κατέγραψε μὲ ὄλους τοὺς τρόπους τὶς ἀθηναϊκὲς συγκινήσεις του. Στὴν ἀρχὴ μὲ τὰ σχέδια ποὺ εἶδαμε στὴ γκαλλερὶ Ζουμπουλάκη, τὰ γυμνά, χρυσᾶ σώματα, κάποιο ζεστὸ ἀπόβραδο στὰ ἀθηναϊκὰ μπαλκόνια. Ὑστερα, μὲ τὶς «Ἱστορίες μιᾶς Πόλεως», τὸν τόμο ποιητικῶν σημειώσεων, ἀπ' ὅπου, ὅπως λέει ὁ ἴδιος ξεκινάει συνήθως ἕνας πίνακας. Τὰ λαϊκὰ πανηγύρια, ὁ νάνος Ζαχαρίας, ἡ κομμένη κεφαλὴ, ἡ ὁδὸς Ἀλκαμένους καὶ ἄλλοι δρόμοι τῆς Ἀθήνας, οἱ σκιερὲς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν της. «Ὅταν περνοῦσα — λέει — παιδὶ αὐτοὺς τοὺς δρόμους δὲν ἤξερα πῶς τὰ ὀνόματά τους ἦταν ὀνόματα μεγάλων ζωγράφων...». Τέλος, πραγματοποίησε καὶ μιὰ ὀπτικὴ περιήγησι στὶς περιοχὲς αὐτὲς — στὰ Ἀναφιώτικα, στοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, στὸ Σταθμὸ Λαρίσης — ποὺ θὰ τὴν δοῦμε προσεχῶς



στὴ μικρὴ ὀθόνη στὴν ἐκπομπὴ τοῦ Γιώργου Ἐμπερζᾶ «Συνάντησι μὲ τοὺς δημιουργούς». Καί, ὅπως κάθε χρόνο ἐτοιμάζεται νὰ ξαναφύγῃ στὸ Παρίσι. «Ἐκεῖ, πιστεύει, τὴ συνειδητοποιεῖς περισσότερο τὴν ὀμορφιὰ τῆς Ἀθήνας...».

ΤΗΛΕΦΩΣ

